

Hac Günlüğü 2

– Mecaz Adam · 21 Nisan 2018

İtikâfa çekilmiş bir derviş gibi çektim elimi ayağımı dünyevi işlerden. Bir parça ekmek ile bir tane hurma soframdaki azığı. Ve en büyük sığınağım dilimdeki duam ile zikrullah.

On gün öncesinden Yusuf'un (a.s) kokusunu duyan Yakup (a.s) misali kokusunu duyuyorum hak âlem olan Kâbe'nin.

Kabına sığmayan mutluluğum. Umut doğuruyor her anında. Bir kum saati misali, geçtikçe zaman yaklaşıyorum. Dört ay kaldı hicaza gitmeme.

Attığım her adımda acaba bir canlıya zarar veriri miyim korkusuyla yürür oldum. Aldığım nefesi geriye verirken ki geçen süreye şükreder oldum. O nasıl bir muhabbeti ilahidir ki aşkla doldum. Sıyrıldım benlikten aşkın kendisi oldum.

Kibirden paslanmış kalbimi sürsem kutsal toprağa. Acep geçer mi kibirli halim. Nefreti dost bilen dilimi Telbiye'ye alıştırsam susar mı nefsim. Hep günaha koşan ayaklarım. Yürüse kutsal toprakta tekrar düşer mi aynı hataya. Aklımda bitimsiz sorular. Cevap bulmayı bekleyen suallerimle başım dertte.

Elimde doksan dokuzluk tespihim. Her Allah dediğimde melekler iniyor gibi yeryüzüne. Ve alıp da götürüyor duamı ihtiyacı olan birine. Filistin de ağlayan bir çocuğa pansuman oluyor hak ile söylediğim her dua. Arakan da Hızır olup yetişiyor imdat diyen adama. Zalime kahır mazluma şifadır hakkın bize öğrettiği her dua.

Gün geçtikçe geçmez oluyor zaman. Ve ben oruçta iftarı bekler gibi dakikaları sayıyorum...

Devam Edecek...